

Disposició final primera. *Actualització de sancions.*

Es faculta el Govern per actualitzar, mitjançant reial decret, l'import de les sancions que preveu aquesta Llei.

Disposició final segona. *Facultats de desplegament.*

S'autoritza el Consell de Ministres per dictar, a proposta del ministre d'Economia i Hisenda, les disposicions necessàries per al desplegament d'aquesta Llei.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat.»

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 13 de juliol de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

16717 LLEI 28/1998, de 13 de juliol, de venda a terminis de béns mobles. («BOE» 167, de 14-7-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei. Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Llei 50/1965, de 17 de juliol, sobre venda a terminis de béns mobles, va constituir dins el nostre ordenament un precedent fonamental en la legislació protectora dels consumidors, sense excloure l'adquirent de béns d'equip que s'integren en processos productius. Per mitjà del sistema d'ajornament de pagament i de préstecs destinats a facilitar l'adquisició dels béns, es va voler regular una sèrie d'operacions que fessin possible d'accedir-hi amb la concessió d'unes importants garanties per al venedor.

És característic de la legislació moderna, i molt especialment de la que respon a la incorporació al dret intern de les directives dictades en l'àmbit de la Unió Europea, l'increment de la protecció que es dispensa al consumidor de tota mena de béns i serveis. Aquesta Llei es dicta, precisament, per imperatiu de la Llei 7/1995, de 23 de març, de crèdit al consum, que va tenir per objecte incorporar al dret espanyol la Directiva del Consell de les Comunitats Europees 87/102/CEE, de 22 de desembre de 1986, relativa a l'aproximació de les disposicions legals, reglamentàries i administratives dels estats membres en matèria de crèdit al consum, i la seva modificació posterior per la Directiva 90/88/CEE, de 22 de febrer de 1990. D'aquesta manera, la Llei de crèdit al consum protegeix el consumidor a qui es concedeix un crèdit per satisfer necessitats personals mitjançant disposicions que obliguen el qui el concedeix a informar, en els termes previstos legalment, sobre les característiques i les condicions del crèdit, i a mantenir l'oferta durant un termini determinat. Així mateix, permet al consumidor, amb el compliment previ dels requisits que exigeix l'ar-

ticle 15 de la Llei 7/1995, de 23 de març, de crèdit al consum, oposar excepcions derivades del contracte davant l'empresari amb qui hagi contractat i davant d'aquell o aquells amb qui estigui vinculat d'alguna manera per la concessió del crèdit, i prohibeix exigir cap pagament al consumidor en cas que aquest consumidor no obtingui el crèdit de finançament previst. Altres disposicions que, en definitiva, redunden en benefici del consumidor són la definició de conceptes com els de cost total del crèdit i taxa anual equivalent, informació sobre els acomptes en descoberts i límit de l'interès aplicable als crèdits concedits en forma de descoberts en comptes corrents.

La necessitat de modificar la Llei 50/1965 és determinada per la coincidència parcial o la superposició del seu àmbit d'aplicació amb la Llei de crèdit al consum que, en l'article 1, es refereix a la concessió d'un «crèdit sota la forma de pagament ajornat, préstec». Aquesta superposició va donar lloc al fet que la Llei de crèdit al consum tingués en compte el text que és avui objecte de reforma. Tant és així que la disposició final tercera d'aquesta, al mandat de la qual dona compliment la present Llei, concedeix al Govern un termini de sis mesos per presentar a les Corts Generals un projecte de Llei de modificació de la Llei 50/1965, sobre la regulació de la venda a terminis de béns mobles.

Tenia una especial rellevància el contingut de la disposició final segona de la Llei de crèdit al consum la qual, en el paràgraf primer, declarava d'aplicació preferent aquest text i d'aplicació supletòria la Llei 50/1965 quan coincidien els seus àmbits. Així mateix, el paràgraf segon declarava d'aplicació necessària a tots els contractes subjectes a la Llei 50/1965 determinats preceptes de la Llei de crèdit al consum. Atesa aquesta situació, la present Llei parteix del criteri bàsic de remetre a la Llei de crèdit al consum les mesures que tinguin com a finalitat fonamental incrementar el nivell de protecció al consumidor i de centrar en la Llei de venda a terminis la regulació del contracte de compravenda de béns mobles. D'aquesta manera, s'ha introduït en l'articulat un nou precepte que fa referència expressa a aquest sistema d'aplicació preferent i supletòria d'ambdós cossos legals, s'hi ha incorporat el contingut dels articles de la Llei de crèdit al consum que són d'aplicació necessària i se n'ha derogat la complexa disposició final segona.

En aquesta Llei de venda a terminis de béns mobles s'ha respectat, en gran manera, l'estructura del text i la redacció de l'articulat de la Llei 50/1965, també objecte de derogació. Quant a les modificacions que opera aquest text, s'adverteix en primer lloc una reducció del nombre de preceptes que el componen, atès que, com ja s'ha apuntat, queda deferida a altres la defensa del consumidor i desapareixen articles que ara quedaven absolutament buits de contingut, tant per la configuració administrativa actual com per la pràctica econòmica de les vendes ajornades amb nous mitjans de pagament. En segon lloc, les modificacions més rellevants se centren a mantenir l'àmbit d'aplicació de la Llei anterior i a precisar que només els contractes que tinguin per objecte béns mobles identificables accedeixen al Registre que preveu la Llei i es beneficien de les garanties de la inscripció; a suprimir el desemborsament inicial com a condició necessària per a la perfecció del contracte i a facilitar el procediment previst per cobrar els crèdits nascuts dels contractes inscrits al Registre per mitjà de mecanismes com ara fixar el tipus de la primera subhasta en el preu de venda al comptat si, a aquest efecte, les parts no n'han fixat un altre en el contracte.

En tercer lloc, hi ha nombroses remissions a la Llei de crèdit al consum, que fan referències expresses o porten a la Llei el contingut de les disposicions enca-

minades a protegir el consumidor i que s'han declarat d'aplicació necessària a les vendes a terminis. Així, s'introdueix com a menció obligatòria del contracte l'expressió de la taxa anual equivalent i la seva modificació d'acord amb la Llei de crèdit al consum; el règim de penalitzacions que preveu per a l'omissió o l'expressió inexacta de clàusules obligatòries; el de publicitat relativa al preu de les coses ofertes en venda a terminis i el de deduccions a favor del venedor o prestador que, davant l'incompliment de les obligacions del comprador, hagi optat per resoldre el contracte. Finalment, i llevat de precisions menys importants, es manté el que disposa la Llei anterior quant a la definició dels contractes de préstec de finançament, a la facultat de desistiment del comprador, al Registre de reserves de domini i prohibicions de disposar, a la competència judicial i facultat moderadora de jutges i tribunals i a la ineficàcia dels pactes, les clàusules i les condicions que es dirigeixen a eludir-ne el compliment. Així mateix, es preveu la inscripció de l'arrendament financer, on ha de constar l'especial i pròpia naturalesa jurídica, diferent de la compravenda a terminis; l'assentament preventiu de demanda i embargament i, d'altra banda, la integració del Registre que regula l'article 15 al Registre de béns mobles futur.

Finalment, com que regula el règim de perfecció, eficàcia i execució dels contractes de venda a terminis, aquesta Llei es dicta a l'empara del que estableixen els articles 149.1, 6a, 8a i 11a de la Constitució, llevat dels aspectes que constitueixin normes de publicitat i informació als consumidors.

CAPÍTOL I

Definicions i àmbit d'aplicació

Article 1. Àmbit d'aplicació.

1. Aquesta Llei té per objecte la regulació dels contractes de venda a terminis de béns mobles corporals no consumibles i identificables, dels contractes de préstec destinats a facilitar-ne l'adquisició i de les garanties que es constitueixin per assegurar el compliment de les obligacions nascudes d'aquests contractes.

2. Als efectes d'aquesta Llei, es consideren béns identificables tots els béns en què consti la marca i el nombre de sèrie o de fabricació de forma indeleble o inseparable en una o en diverses de les seves parts fonamentals, o que tinguin alguna característica distintiva que exclougui raonablement la possibilitat que es confonguin amb altres béns.

Article 2. Aplicació supletòria de la Llei.

Els contractes subjectes a aquesta Llei que també estiguin inclosos en l'àmbit d'aplicació de la Llei 7/1995, de 23 de març, de crèdit al consum, es regeixen pels preceptes d'aquesta última Llei, en tot el que afavoreixi el consumidor.

Aquesta Llei s'aplica amb caràcter supletori als contractes a què es refereix el paràgraf anterior.

Article 3. Definició del contracte de venda a terminis.

Als efectes d'aquesta Llei, s'entén per venda a terminis el contracte mitjançant el qual una de les parts lliura a l'altra una cosa moble corporal i aquesta s'obliga a pagar per ella un preu cert de forma totalment o parcialment ajornada en temps superior a tres mesos des de la seva perfecció.

També s'entenen compresos en aquesta Llei els actes o els contractes, sigui quina sigui la seva forma jurídica o la denominació que les parts els assignin, mitjançant els quals les parts es proposin aconseguir les mateixes finalitats econòmiques que amb la venda a terminis.

Article 4. Contractes de préstec de finançament per a les vendes a terminis.

1. Els préstecs destinats a facilitar l'adquisició, a què es refereix l'article 1, poden ser de finançament a venedor o de finançament a comprador.

2. Tenen la consideració de contractes de préstec de finançament a venedor:

a) Aquells en virtut dels quals el venedor cedeix o se subroga a un finançador en el seu crèdit davant el comprador nascut d'un contracte de venda a terminis amb reserva de domini o sense.

b) Aquells mitjançant els quals l'esmentat venedor i un finançador es concerten per proporcionar l'adquisició del bé al comprador contra el pagament del seu cost d'adquisició en un termini superior a tres mesos.

3. Tenen la consideració de contractes de préstec de finançament a comprador els contractes configurats pel venedor i el comprador, determinants de la venda subjecta a aquesta Llei i en virtut dels quals un tercer facilita al comprador, com a màxim, el cost d'adquisició del bé a què es refereix aquesta Llei, reservant-se les garanties que es convinguin, i pel qual el comprador queda obligat a tornar l'import del préstec en un termini o en diversos terminis superiors a tres mesos.

Article 5. Exclusions.

Queden exclosos d'aquesta Llei:

1. Les compravendes a terminis de béns mobles que, amb ulterior transformació o manipulació o sense, es destinin a la revenda al públic i els préstecs la finalitat dels quals sigui finançar aquestes operacions.

2. Les vendes i els préstecs ocasionals efectuats sense finalitat de lucre.

3. Els préstecs i les vendes garantits amb una hipoteca o una penyora sense desplaçament sobre els béns objecte del contracte.

4. Aquells contractes de venda a terminis o préstecs per al seu finançament, la quantitat dels quals sigui inferior a la que es determini per reglament.

5. Els contractes d'arrendament financer.

CAPÍTOL II

Règim aplicable

Article 6. Forma i eficàcia.

1. Per a la validesa dels contractes sotmesos a aquesta Llei cal que constin per escrit. S'han de formalitzar tants exemplars com parts hi intervinguin, i a cadascuna d'aquestes parts se'ls ha de lliurar l'exemplar corresponent firmat degudament.

2. L'eficàcia dels contractes de venda a terminis en què s'estableixi expressament que l'operació inclou l'obtenció d'un crèdit de finançament queda condicionada a l'obtenció efectiva d'aquest crèdit.

3. És nul el pacte inclòs en un contracte pel qual s'obligui el comprador a un pagament al comptat o a

altres fórmules de pagament per al cas que no s'obtingui el crèdit de finançament previst.

Es consideren no posades les clàusules en què el venedor exigeixi que el crèdit per al finançament pugui ser atorgat únicament per un determinat concedent.

Article 7. *Contingut del contracte.*

Els contractes sotmesos a aquesta Llei, a més dels pactes i les clàusules que les parts estipulin lliurement, han de contenir amb caràcter obligatori les circumstàncies següents:

1. El lloc i la data del contracte.
2. El nom, els cognoms, la raó social i el domicili de les parts i, en els contractes de finançament, el nom o la raó social del finançador i el domicili. També s'hi ha de fer constar el número o el codi d'identificació fiscal dels que hi intervenen.
3. La descripció de l'objecte venut, amb les característiques necessàries per facilitar-ne la identificació.
4. El preu de venda al comptat, l'import del desemborsament inicial, quan n'hi hagi, la part que s'ajorna i, si s'escau, la part finançada per un tercer. Als contractes de finançament, hi ha de constar el capital del préstec.
5. Quan es tracti d'operacions amb interès, fix o variable, una relació de l'import, el nombre i la periodicitat o les dates dels pagaments que ha de fer el comprador per al reembossament dels terminis o del crèdit i el pagament dels interessos i les altres despeses, així com l'import total d'aquests pagaments quan sigui possible.
6. El tipus d'interès nominal. En el supòsit d'operacions concertades a interès variable, cal establir la fórmula per determinar-lo.
7. La indicació de la taxa anual equivalent definida a l'article 18 de la Llei 7/1995, de 23 de març, de crèdit al consum, i de les condicions en què aquest percentatge pot modificar-se, si s'escau. La modificació s'ha d'ajustar al que disposa l'article 8 de la Llei esmentada. Quan no sigui possible indicar-hi la taxa, s'hi han de fer constar, com a mínim, el tipus d'interès nominal anual, les despeses aplicables a partir del moment en què se subscriu el contracte i les condicions en què es pot modificar.
8. La relació d'elements que componen el cost total del crèdit, llevat dels relatius a l'incompliment de les obligacions contractuals, especificant-hi quins s'integren al càlcul de la taxa anual equivalent.
9. En cas que es pacti, la cessió que faci el venedor dels seus drets davant el comprador, subrogant a un tercer, i el nom o la raó social i el seu domicili; o la reserva de la facultat de cedir a favor d'una persona encara no determinada, quan així es pacti.
10. La clàusula de reserva de domini, si es pacta, i el dret de cessió d'aquesta o qualsevol altra garantia de les previstes i regulades en l'ordenament jurídic.
11. La prohibició d'alienar o de realitzar qualsevol altre acte de disposició mentre no s'hagi pagat la totalitat del preu o s'hagi reemborsat el préstec, sense l'autorització per escrit del venedor o, si s'escau, del finançador.
12. El lloc establert per les parts a efectes de notificacions, requeriments i citacions a compareixença. Si no s'hi consigna, les notificacions, els requeriments i les citacions a compareixença s'efectuen al domicili propi de cada obligat. També s'hi ha de fer constar un domicili on s'ha de verificar el pagament.
13. La taxació del bé perquè, si s'escau, serveixi de tipus a la subhasta. També s'hi pot fixar una taula o un índex referencial que permeti calcular el valor del bé als efectes del que assenjala l'article 16.
14. La facultat de desistiment que estableix l'article 9.

Article 8. *Penalització per omissió o expressió inexacta de clàusules obligatòries.*

1. L'omissió d'alguna de les circumstàncies imperatives assenyalades en els números 4 i 5 de l'article anterior, que no sigui imputable a la voluntat del comprador o prestatari, redueix l'obligació d'aquests de pagar exclusivament l'import del preu al comptat o el nominal del crèdit, amb dret a satisfer-lo en els terminis convinguts, exempt de qualsevol recàrrec per qualsevol concepte.

En cas d'omissió o inexactitud dels terminis, el dit pagament no pot ser exigít al comprador abans que finalitzi el contracte.

2. L'omissió de les circumstàncies assenyalades en els números 6 i 7 de l'article anterior redueix l'obligació del comprador d'abonar l'interès legal en els terminis convinguts.

3. L'omissió de la relació a què es refereix el número 8 de l'article anterior determina que no és exigible al comprador l'abonament de les despeses no esmentades al contracte, ni la constitució o la renovació de cap garantia.

4. En cas que els continguts a què es refereixen els dos apartats anteriors siguin inexactes, s'han de modular, en funció del perjudici que a causa d'aquesta inexactitud pateixi el comprador, les conseqüències previstes per a l'omissió.

5. L'omissió o expressió inexacta de les altres circumstàncies de l'article anterior pot reduir l'obligació del comprador a pagar exclusivament l'import del preu al comptat o, si s'escau, del nominal del préstec. Aquesta reducció, l'ha d'acordar el jutge si el comprador justifica que ha estat perjudicat.

Article 9. *Facultat de desistiment.*

1. El consumidor pot desistir del contracte dins els set dies hàbils següents al lliurament del bé, i ho ha de comunicar mitjançant una carta certificada o un altre mitjà fefaent al venedor i, si s'escau, al finançador, sempre que es compleixin tots els requisits següents:

- a) No haver fet servir el bé venut si no és només a efectes d'examen o prova.
- b) Tornar-lo, dins del termini assenyalat anteriorment, en el lloc, la forma i l'estat en què el va rebre i lliure de qualsevol despesa per al venedor.

El deteriorament dels embalatges, quan sigui necessari per accedir al bé no n'impedeix la devolució.

c) Quan així s'hagi pactat, procedir a indemnitzar el venedor en la forma establerta contractualment, per la depreciació comercial eventual del bé. La indemnització no pot ser superior a la cinquena part del preu de venda al comptat. Amb aquesta finalitat s'ha d'aplicar el desemborsament inicial si n'hi ha.

d) Reintegrar el préstec concedit en virtut d'algun dels contractes que regula l'article 4.3, en els termes que s'hi acorden en cas de desistiment.

2. Aquest dret és irrenunciable. La no-constància d'aquesta clàusula en el contracte no priva el comprador de la facultat de desistiment.

Si com a conseqüència de l'exercici d'aquest dret es resol el contracte de venda a terminis, també s'ha de donar per resol't el contracte de finançament al venedor i, en aquest cas, el finançador només pot reclamar el pagament a aquest.

3. Una vegada transcorregut el termini per a l'exercici de la facultat de desistiment es produeixen els efectes

tes derivats del contracte. No obstant això, en qualsevol moment de vigència del contracte, el comprador pot pagar avançadament, de forma total o parcial, el preu pendent de pagament o reemborsar avançadament el préstec obtingut, sense que en cap cas se li puguin exigir interessos no meritats. En aquest supòsit, el comprador només pot quedar obligat a abonar, per raó del pagament anticipat o reemborsament, la compensació que per a aquest supòsit s'hagi pactat i que no pot excedir de l'1,5 per 100 del preu ajornat o del capital reemborsat avançadament als contractes amb un tipus d'interès variable i del 3 per 100 en els contractes amb un tipus d'interès fix. Llevat que s'estableixi un pacte, els pagaments parcials anticipats no poden ser inferiors al 20 per 100 del preu.

4. En cas d'adquisició de vehicles de motor susceptibles de matriculació, es pot excloure mitjançant pacte el dret de desistiment, o modalitzar-se l'exercici d'aquest dret de forma diferent del que preveu aquesta Llei.

Article 10. *Incompliment del comprador.*

1. Si el comprador demora el pagament de dos terminis o de l'últim pagament, el venedor, sens perjudici del que disposa l'article següent, pot optar entre exigir el pagament de tots els terminis pendents d'abonament o la resolució del contracte.

Quan el venedor opti per la resolució del contracte, les parts han de restituir-se recíprocament les prestacions efectuades. El venedor o el prestador té dret:

a) Al 10 per 100 dels terminis vençuts en concepte d'indemnització per la tinença de les coses pel comprador.

b) A una quantitat igual al desemborsament inicial, si n'hi ha, per la depreciació comercial de l'objecte. Quan no hi hagi el desemborsament inicial, o aquest sigui superior a la cinquena part del preu de venda al comptat, la deducció es redueix a aquesta última.

Pel deteriorament de la cosa venuda, si n'hi ha, el venedor pot exigir, a més, la indemnització que en dret sigui procedent.

2. La falta de pagament de dos terminis o de l'últim d'ells dóna dret al tercer que hagi finançat l'adquisició en els termes de l'article 4 per exigir l'abonament de la totalitat dels terminis que estiguin pendents, sens perjudici dels drets que li corresponguin com a cessionari del venedor i del que disposa l'article següent.

Article 11. *Facultat moderadora de jutges i tribunals.*

Els jutges i els tribunals, amb caràcter excepcional i per causes justes valorades de manera discrecional, com ara desgràcies familiars, atur, accidents de treball, llarga malaltia o altres infortunis, poden assenyalar nous terminis o alterar els convinguts, i determinar, si s'escau, el recàrrec en el preu pels nous ajornaments de pagament.

També tenen facultats moderadores de les clàusules penals pactades per al cas de pagament anticipat o d'incompliment per part del comprador.

Article 12. *Competència judicial.*

La competència judicial per al coneixement dels litigis relatius a contractes que regula aquesta Llei correspon als jutjats i als tribunals del domicili del demandat; qualsevol pacte en contra s'ha de considerar nul.

Article 13. *Publicitat.*

La publicitat relativa al preu dels béns oferts en venda a terminis ha d'expressar el preu d'adquisició al comptat i el preu total a terminis. En cas que s'hagi estipulat un tipus d'interès variable, s'ha de fixar el preu estimat total segons el tipus vigent en el moment de la celebració del contracte, fent-hi constar expressament que s'ha calculat així.

En la publicitat i en els anuncis i les ofertes exhibits en locals comercials, en què s'ofereixi un crèdit o la intermediació per a la celebració d'un contracte subjecte a aquesta Llei s'ha d'indicar, en tot cas, el tipus d'interès, i la taxa anual equivalent, mitjançant un exemple representatiu.

Article 14. *Clàusules ineficaces.*

Es consideren no posats els pactes, les clàusules i les condicions dels contractes que regula aquesta Llei que siguin contraris als seus preceptes o que es dirigeixin a eludir-ne el compliment.

CAPÍTOL III

Altres disposicions

Article 15. *Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles.*

1. Perquè siguin oposables davant de tercers les reserves de domini o les prohibicions de disposar que s'insereixin en els contractes subjectes a aquesta Llei, cal inscriure'ls en el Registre a què es refereix el paràgraf següent. La inscripció s'ha de fer sense necessitat que consti en els contractes cap nota administrativa sobre la seva situació fiscal.

El Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles, el porten els registradors de la propietat i mercantils i està subjecte a les normes que dicti el Ministeri de Justícia.

2. A tots els efectes legals, es presumeix que els drets inscrits en el Registre existeixen i pertanyen al seu titular en la forma que determini l'assentament respectiu.

També es presumeix, llevat que hi hagi una prova en contra, que els contractes inscrits són vàlids.

Com a conseqüència del que s'ha disposat anteriorment, no es pot exercir cap acció contradictòria del domini de béns mobles o de drets inscrits a nom d'una persona o d'una entitat determinada sense que, prèviament o alhora, s'entauli una demanda de nul·litat o cancel·lació de la inscripció corresponent. Si la demanda contradictòria del domini inscrit va dirigida contra el titular registrat, s'entén implícita la demanda alludida en l'incís anterior.

3. En cas d'embargament preventiu, de judici executiu o de via de constreyniment contra béns mobles, s'ha de sobreseure qualsevol procediment de constreyniment respecte d'aquests béns o dels seus productes o les seves rendes en el moment en què consti en interlocutòries, per certificat del registrador, que els béns esmentats consten inscrits en favor d'una persona diferent d'aquella contra la qual es va decretar l'embargament o se segueix el procediment, tret que s'hagi dirigit contra ella l'acció en concepte d'hereva de qui consta com a propietari en el Registre. Es reserva al creditor executant la seva acció per perseguir en el mateix judici altres béns del deutor i per ventilar en el judici corresponent el dret que consideri que l'assisteix quant als béns respecte dels quals se suspèn el procediment.

Qui remati béns subjectes a la prohibició de disposar inscrita en el Registre en els termes d'aquesta Llei els adquireix amb subsistència de l'obligació de pagament garantida amb la prohibició esmentada, de la qual respon solidàriament amb el deutor primitiu fins al seu venciment.

Article 16. *Incompliment del deutor.*

1. El creditor pot demanar el compliment de les obligacions derivades dels contractes regulats per aquesta Llei mitjançant l'exercici de les accions declaratives i executives que corresponguin, de conformitat amb la legislació processal civil general.

Unicament els contractes de venda a terminis de béns mobles atorgats amb les formalitats que preveu l'article 1.429 de la Llei d'enjudiciament civil constitueixen un títol suficient per fundar l'acció executiva sobre el patrimoni del deutor regulada en el precepte esmentat.

2. En cas d'incompliment d'un contracte inscrit en el Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles i formalitzat en el model oficial establert a aquest efecte, el creditor es pot dirigir directament i exclusivament contra els béns adquirits a terminis, d'acord amb el procediment següent:

a) El creditor, per mitjà d'un fedatari públic competent per actuar en el lloc on es trobin els béns, on s'hagi de fer el pagament o en el lloc on es trobi el domicili del deutor, ha de requerir-lo de pagament explicant la quantitat total reclamada i la causa del venciment de l'obligació. Així mateix, ha d'advertir el deutor que, en cas que no atengui el pagament de l'obligació, s'ha de procedir contra els béns adquirits a terminis en la forma que estableix aquest article.

Llevat que s'estableixi un pacte en contra, la suma líquida exigible en cas d'execució és la que s'especifica en la certificació expedida pel creditor, sempre que s'acrediti, per mitjà d'un fedatari públic, que aquella liquidació s'ha practicat en la forma pactada per les parts en el contracte i que el saldo coincideix amb el que consta en el compte obert al deutor.

b) El deutor, dins els tres dies hàbils següents a aquell en què sigui requerit, ha de pagar la quantitat exigida o lliurar la possessió dels béns al creditor o a la persona que aquest hagi designat en el requeriment.

c) Si el deutor no paga, però voluntàriament fa lliurament dels béns adquirits a terminis, s'ha de procedir a alienar-los en subhasta pública, amb la intervenció d'un notari o d'un corredor de comerç col·legiat, segons les competències respectives.

A la subhasta s'han de seguir, quan siguin aplicables, les regles que estableix l'article 1.872 del Codi civil i les disposicions complementàries, així com les normes reguladores de l'activitat professional de notaris i corredors de comerç. A la primera subhasta serveix com a tipus el valor fixat a aquest efecte per les parts en el contracte.

No obstant el que disposen els paràgrafs anteriors, el creditor pot optar per l'adjudicació dels béns per pagar el deute sense necessitat de comparèixer en subhasta pública. En aquest cas, és aplicable el que disposa la lletra e) d'aquest apartat.

d) Si el deutor no paga la quantitat exigida ni lliura els béns per a la seva execució, el creditor pot reclamar, al jutge competent, l'execució sobre el bé o els béns adquirits a terminis. Aquesta acció s'ha de tramitar, sigui quina sigui la seva quantia, d'acord amb el que disposa la Llei d'enjudiciament civil per al judici executiu, llevat de les especialitats que estableix aquest article.

El creditor ha de presentar, si s'escau, el certificat de la inscripció dels béns al Registre de Venda a Terminis

de Béns Mobles, així com l'acreditació del requeriment al deutor, amb una diligència expressiva de l'impagat i el no-lliurament del bé.

Despatxada l'execució, el jutge, sense necessitat de fer cap altre requeriment al deutor, ha d'ordenar l'exhibició dels béns al seu posseïdor, amb l'advertiment d'incórrer en desobediència a l'autoritat judicial, i l'embarcament immediat, així com el seu dipòsit o segrest judicial.

El deutor només pot oposar en aquest procediment les excepcions següents:

- 1a Pagament acreditat documentalment.
- 2a Inexistència o falta de validesa del seu consentiment, inclosa la falsedat de la signatura.
- 3a Falsedat del títol.
- 4a Incompetència de la jurisdicció.

El jutge ha d'ordenar l'alienació immediata dels béns en subhasta pública, que s'ha de fer d'acord amb el que estableix la Llei d'enjudiciament civil per al procediment de constrenyiment. En tot cas, serveix com a tipus de la primera subhasta el valor fixat per les parts en el contracte a aquest efecte.

La interposició d'un recurs contra aquesta sentència no en suspèn, en cap cas, l'execució ni l'alienació dels béns adquirits a terminis.

e) El fet que el creditor adquireixi els béns lliurats pel deutor no impedeix la reclamació entre les parts de les quantitats que corresponguin, si el valor del bé en el moment en què el lliura el deutor, d'acord amb les taules o els índexs de referència de depreciació establerts en el contracte, és inferior o superior al deute reclamat.

En cas que no s'hagi pactat cap procediment per al càlcul de la depreciació del bé, el creditor l'ha d'acreditar en el procés declaratiu corresponent.

f) L'adquisició dels béns subhastats no impedeix la reclamació de les quantitats que corresponguin, si el valor del bé obtingut a la subhasta és inferior o superior al deute reclamat.

3. Quan el bé venut amb pacte de reserva de domini o prohibició de disposar, inscrit en el Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles, es trobi en poder d'una persona diferent del comprador, s'ha de requerir a aquesta persona, per mitjà d'un fedatari públic, que en el termini de tres dies hàbils pagui l'import reclamat o desempari el bé.

Si paga, se subroga en el lloc del creditor satisfet contra el comprador. Si desempara el bé, s'entenen amb aquest totes les diligències del tràmit executori, tant si se segueix davant un fedatari públic com en via judicial, i se li ha de lliurar el romanent que pugui resultar després d'haver pagat l'actor.

Si el posseïdor del bé s'oposa al pagament o al desempament, s'ha de procedir conformement al que disposen la lletra d) i següents de l'apartat anterior.

4. Els requeriments i les notificacions previstos als apartats anteriors s'han de fer al domicili que el comprador hagi designat a aquest efecte en el contracte inicial. Aquest domicili pot ser modificat ulteriorment, sempre que se'n doni coneixement al venedor o al creditor i es faci constar al Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles.

5. El creditor, per cobrar els crèdits nascuts dels contractes atorgats en una escriptura pública o en una pòlissa intervinguda per un corredor de comerç col·legiat, així com dels contractes formalitzats en el model oficial establert a aquest efecte i inscrits en el Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles, gaudeix de la preferència i la prelació que estableixen els articles 1.922.2n i 1.926.1a del Codi civil.

Quan els contractes reuneixin aquests mateixos requisits formals, i s'hagi inscrit la reserva de domini pactada, en cas de fallida o concurs de creditors no s'inclouen a la massa els béns comprats a terminis mentre no estigui satisfet el crèdit garantit, sens perjudici de portar a aquella el sobrant del preu obtingut en la subhasta. En cas de suspensió de pagaments, el creditor té la condició de singularment privilegiat, amb dret d'abstenció segons els articles 15 i 22 de la Llei de suspensió de pagaments.

Disposició addicional primera. *Arrendament financer.*

1. Els contractes d'arrendament financer, que regula la disposició addicional setena de la Llei 26/1988, de 29 de juliol, sobre disciplina i intervenció de les entitats de crèdit, que es refereixin a béns mobles que reuneixin les característiques assenyalades a l'article 1, poden ser inscrits en el Registre que estableix l'article 15 d'aquesta Llei.

2. L'arrendador financer pot demanar el compliment de les obligacions derivades dels contractes d'arrendament financer a què es refereix l'apartat anterior, mitjançant l'exercici de les accions declaratives i executives que corresponguin, de conformitat amb la legislació processal civil general.

Unicament els contractes d'arrendament financer, atorgats amb les formalitats que preveu l'article 1.429 de la Llei d'enjudiciament civil, constitueixen un títol suficient per fundar l'acció executiva sobre el patrimoni del deutor regulada en el precepte esmentat.

3. En cas d'incompliment d'un contracte d'arrendament financer atorgat amb les formalitats que preveu l'article 1.429 de la Llei d'enjudiciament civil o inscrites en el Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles i formalitzat segons el model oficial establert a aquest efecte, l'arrendador pot declarar resolt el contracte i exigir la recuperació dels béns cedits en arrendament financer d'acord amb el procediment següent:

a) L'arrendador, per mitjà d'un fedatari públic competent per actuar en el lloc on estiguin els béns, on s'hagi d'efectuar el pagament o en el lloc on radiqui el domicili del deutor, ha de requerir el pagament a l'arrendatari financer expressant la quantitat total reclamada i la causa del venciment de l'obligació. Així mateix, s'ha d'advertir l'arrendatari que, en cas que no atengui el pagament de l'obligació, s'ha de procedir a la recuperació dels béns tal com estableix aquesta disposició.

b) L'arrendatari, dins els tres dies hàbils següents a aquell en què sigui requerit, ha de pagar la quantitat exigida o lliurar la possessió dels béns a l'arrendador financer o a la persona que aquest hagi designat en el requeriment.

c) Si el deutor no paga la quantitat exigida ni lliura els béns a l'arrendador financer, aquest pot instar, davant el jutge competent, la recuperació immediata dels béns cedits en arrendament financer. Aquesta acció s'ha de tramitar de conformitat amb el que estableix l'article 16.2 d'aquesta Llei.

d) El jutge ha d'ordenar el lliurament immediat del bé a l'arrendador financer en el lloc que indiqui el contracte. Tot això, sens perjudici del dret de les parts a plantejar altres pretensions relatives al contracte d'arrendament financer en el procés declaratiu que correspongui.

La interposició d'un recurs contra la resolució judicial no suspèn en cap cas la recuperació i el lliurament del bé.

4. Els requeriments i les notificacions, que preveuen els apartats anteriors, s'efectuen en el domicili de l'arrendatari financer fixat en el contracte inicial. El domicili

esmentat pot ser modificat ulteriorment sempre que se'n doni coneixement a l'arrendador i es faci constar al Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles.

5. L'arrendador financer té el dret d'abstenció del conveni de creditors, que regula l'article 22 de la Llei de suspensió de pagaments, i pot exercir els drets que li reconeix la Llei de manera separada.

En cas de fallida o concurs de creditors, els béns cedits en arrendament financer no s'inclouen a la massa, i s'han de posar a disposició de l'arrendador financer, amb el reconeixement judicial previ, del seu dret.

El que disposen els paràgrafs precedents s'entén, sens perjudici del dret de l'arrendador financer, al cobrament de les quotes degudes en la data de la declaració de l'estat legal de suspensió de pagaments, fallida, concurs de creditors i quitament i espera de l'arrendament financer, en la forma que preveu la Llei per als supòsits esmentats.

6. Els contractes d'arrendament financer s'han d'inscriure en una secció especial del Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles.

Disposició addicional segona. *Assentament preventiu de demanda i embargament.*

Quan el manament judicial ordeni la pràctica d'un assentament preventiu d'embargament o, si s'escau, de demanda de propietat, d'un bé moble no inscrit, el creditor o demandant pot sol·licitar al jutge, en el mateix procediment, que requereixi al deutor o al demandat la inscripció prèvia i el dipòsit o el segrest judicial del bé, amb l'advertiment que, si no ho fa així, aquest assentament ha d'obrir foli al Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles per assegurar l'execució de la resolució judicial.

Aquest assentament té una vigència de quatre anys i, una vegada transcorregut el termini esmentat, es cancel·la d'ofici o a instància de qualsevol interessat, si al Registre no hi consta la pròrroga.

Aquestes mateixes regles s'apliquen als procediments administratius de constrenyiment, conformement a la seva pròpia naturalesa.

Disposició addicional tercera. *Registre de Béns Mobles.*

El Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles s'ha d'integrar en el futur Registre de Béns Mobles, a càrrec dels registradors de la propietat i mercantils, d'acord amb el que disposi el seu Reglament.

Disposició transitòria única.

Els contractes de venda a terminis de béns mobles, nascuts a l'empara de la Llei 50/1965, de 17 de juliol, es regeixen per les seves disposicions. No obstant això, els contractes inscrits en el Registre, nascuts sota el mandat de la Llei 50/1965, es regeixen per la present Llei en tot el que no s'oposa al que disposa aquella.

Als efectes de l'aplicació a aquests contractes del procediment que preveu l'article 16.2 d'aquesta Llei, serveix de tipus de la primera subhasta el preu de venda al comptat segons hi consti estipulat.

Disposició derogatòria única.

1. Es deroga la Llei 50/1965, de 17 de juliol, sobre venda a terminis de béns mobles.

2. Es deroga la disposició final segona de la Llei 7/1995, de 23 de març, de crèdit al consum.

3. Es deroga el Decret 1193/1966, de 12 de maig, pel qual es dicten disposicions complementàries de la Llei 50/1965, sobre venda a terminis de béns mobles.

4. Queda en vigor l'Ordre de 15 de novembre de 1982, per la qual es va aprovar l'Ordenança per al Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles, en tot el que no s'oposa a aquesta Llei.

5. Queden sense efecte totes les normes del mateix rang o inferior que s'oposen al que estableix aquesta Llei.

Disposició final primera. *Habilitació al Govern.*

El Govern, a proposta conjunta dels ministres de Justícia i d'Economia i Hisenda, ha de dictar les disposicions necessàries per al desplegament i l'aplicació d'aquesta Llei.

Disposició final segona. *Habilitació al ministre de Justícia.*

El ministre de Justícia ha de dictar les disposicions relatives a l'organització i el funcionament del Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor al cap de seixanta dies de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 13 de juliol de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

16718 LLEI 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. («BOE» 167, de 14-7-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I. Justificació de la reforma

La jurisdicció contenciosa administrativa és una peça capital del nostre Estat de dret. Des que va ser instaurada al nostre sòl per les lleis de 2 d'abril i 6 de juliol de 1845, i al llarg de moltes vicissituds, ha donat bona mostra de les seves virtualitats. Sobretot des que la Llei de 27 de desembre de 1956 la va dotar de les característiques que avui té i de les atribucions imprescindibles per assumir la missió que li correspon de controlar la legalitat de l'activitat administrativa, i garantir els drets i els interessos legítims dels ciutadans davant les extralimitacions de l'Administració.

La Llei esmentada, en efecte, apreciada universalment pels principis en què s'inspira i per l'excel·lència de la seva tècnica, que combina a la perfecció rigor i senzillesa, va encertar a generalitzar el control judicial de l'actuació

administrativa, encara que amb algunes excepcions notòries que imposava el règim polític sota el qual va ser aprovada. Va ratificar amb èmfasi el caràcter judicial de l'ordre contenciós administratiu, ja establert per la legislació precedent, i es va preocupar de l'especialització dels seus magistrats. I va donar a llum un procediment simple i en teoria àgil, coherent amb el propòsit d'aconseguir una justícia eficaç i aliena a interpretacions i pràctiques formalistes que puguin enervar el seu bon fi. D'aquesta manera, la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa de 1956 va encetar una via necessària, però no suficient, per dissipar les nombroses llacunes i limitacions històriques del nostre Estat de dret, oportunitat que va ser aprofitada adequadament per una jurisprudència innovadora, promoguda per l'espectacular desenvolupament de la doctrina espanyola del dret administratiu.

Tanmateix, les quatre dècades que han transcorregut des que aquella Llei es va aprovar han comportat canvis nombrosos i transcendents en l'ordenament jurídic, en les institucions polítiques administratives i en la societat. Aquests canvis exigeixen, per assolir els mateixos fins institucionals, solucions necessàriament noves, ja que, tot i la versatilitat de bona part del seu articulat, la Llei de 1956 no s'ajusta a l'evolució de l'ordenament ni a les demandes de la societat a l'Administració de Justícia.

Abans de tot, cal tenir en compte l'impacte que va produir la Constitució de 1978. Per bé que alguns dels principis en què es fonamenta són els mateixos que van inspirar la reforma jurisdiccional de 1956 i que va anar deduint la jurisprudència elaborada a la seva empara, és evident que les conseqüències que el text constitucional ofereix amb vista al control judicial de l'activitat administrativa són molt superiors. Només arran de la Constitució de 1978 al nostre país es garanteixen plenament els postulats de l'Estat de dret i, entre ells, el dret de tota persona a la tutela judicial efectiva dels seus drets i interessos legítims, la submissió de l'Administració pública a la llei i al dret, i el control de la potestat reglamentària i de la legalitat de l'actuació administrativa pels tribunals. La proclamació d'aquests drets i principis en la Constitució i la seva eficàcia jurídica directa han produït la derogació implícita dels preceptes de la Llei jurisdiccional que establien limitacions a l'accés als recursos o a la seva eficàcia mancades de justificació en un sistema democràtic. Però l'abast d'aquest efecte derogatori amb relació a alguns aspectes de la Llei de 1956 ha continuat sent objecte de polèmica, i per això era molt convenient fer-ne una clarificació legal. A més, la jurisprudència, tant constitucional com contenciosa administrativa, ha extret dels principis i els preceptes constitucionals moltes altres regles que imposen determinades interpretacions de la Llei esmentada, o fins i tot sostenen potestats i actuacions judicials no previstes expressament en el seu text. La influència de la Constitució en el règim de la jurisdicció contenciosa administrativa no es redueix, finalment, al que disposen els articles 9.1, 24, 103.1 i 106.1. De manera més o menys mediata, l'organització, l'àmbit i l'extensió material i el funcionament d'aquest ordre jurisdiccional són afectats per moltes altres disposicions constitucionals, tant les que regulen principis substantius i drets fonamentals, com les que dissenyen l'estructura de la nostra Monarquia parlamentària i l'organització territorial de l'Estat. Com la resta de l'ordenament, també el règim legal de la jurisdicció contenciosa administrativa s'ha d'adequar del tot a la lletra i a l'esperit de la Constitució.

D'altra banda, durant els últims lustres la societat i l'Administració espanyoles han viscut transformacions enormes. La primera és avui incomparablement més